

EEN BUITENGEWOON LEVEN

CHRISTINA BAKER KLINE

EEN BUITENGEWOON LEVEN

Twee zussen. Een uitzonderlijke liefde.

Een verscheurd land dat afstevent op een burgeroorlog.

Vertaald door Annemarie de Vries

ISBN 978-90-492-1087-8

ISBN 978-94-023-2974-2 (e-book)

ISBN 978-90-492-1298-8 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Foursome*

Vertaling: Annemarie de Vries

Omslagontwerp: Mumtaz Mustafa, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Dan Funderburgh

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

© 2026 Christina Baker Kline

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor mijn zussen en nichten, die gezamenlijke wortels hebben
in de grond van North Carolina:
Cynthia, Clara, Catherine, Lisa, Lesley,
Melanie, Grace en Jemima.*

Andermans hart is een donker bos, altijd,
hoe dicht het ook tegen dat van jou heeft geklopt.

WILLA CATHER, *The Professor's House*

SURRY COUNTY, NORTH CAROLINA

1886

Van wie is dit verhaal eigenlijk?

De meesten zouden zeggen dat het niet het mijne is. Ik ben niet de held of de slechterik, niet de achtervolger of zelfs de achtervolgde. Ik ben gewoon degene die erin meeinging.

En misschien behoort dit verhaal wel niemand toe. Misschien gaat het er alleen om wie de moed en de behoefte heeft om het te vertellen.

Ik zie mijn herinneringen als sterrenbeelden, elk met een eigen bijzondere gloed. Sommige lichten op als sterren wanneer de hemel donker wordt; andere verdwijnen, de randen vervagen. Hoe ouder ik word, hoe meer al die verhalen samensmelten en weer andere patronen vormen. Langzaam pluis ik ze uit; ik weeg het gewicht van de emotie, de zwaartekracht van hun betekenis, en probeer er iets zinnigs van te maken.

Zondig, pervers, krankzinnig: dat werd er zoal over ons gezegd. Toen het nieuws zich verspreidde dat wij vieren één bed deelden, ging de verbeelding van onze brave burens met hen op de loop. Het wemelde van geruchten over incest, tegennatuurlijke betrekkingen, overspel en meer van dat soort verdorvenheden. Geen enkele fatsoenlijke vrouw zou zich met zoiets gruwelijks inlaten. Geen enkele godvrezende familie zou iets dergelijks dulden.

Uiteindelijk raakten de burens aan ons gewend. De vragen verstomden. En toch werden we nooit volledig geaccepteerd. We

leefden in een vaag tussengebied, aan de rand van de respectabele kringen, maar wel gebonden aan hun regels.

Onze echtgenoten wilden veel kinderen. Ze wilden een erfenis nalaten. Ze wilden een gemeenschap creëren van mensen die in ieder geval gedeeltelijk op hen leken, mensen die hun speciale kenmerken niet als iets walgelijks beschouwden. En inderdaad, de eenentwintig kinderen die in onze wereld werden geboren vonden het normaal. Twee vaders die aan de ribben met elkaar verbonden waren: ze wisten niet beter.

Vijfentwintig mensen vormen een heel dorp, een gemeenschap die troost en veiligheid biedt.

Na al die jaren, nu de keuzes die we maakten onze levens hebben bepaald, kan ik zeggen dat ik het een en ander heb geleerd. Zo weet ik inmiddels hoe gecompliceerd een huwelijk kan zijn. Hoe met het verstrijken van dagen, maanden en jaren de liefde voor je echtgenoot telkens weer komt en gaat. Dat je soms het gevoel hebt verbonden te zijn met iemand wiens daden je afkeurt, maar waaraan je niet kunt ontkomen.

Wat ik nu besef, is dat je nooit kunt voorspellen wat er in het verschiet ligt, ook al denk je te weten waar je naartoe gaat. Wat ik nooit had kunnen voorzien, waren de vetes en jaloezie, de bondgenootschappen en breuken, de diepgewortelde overtuigingen die ik moest leren loslaten. De morele verstrikkingen waarvan ik getuige zou zijn en, God helpe me, waaraan ik zelfs zou deelnemen.

De meesten van ons beschouwen het als iets vanzelfsprekends dat we op z'n minst alleen geboren worden en alleen sterven. Maar dat gold niet voor mijn man en zijn broer. Zij konden niet aan elkaar ontkomen.

Wat je beeld van de wereld echt verandert, is het besef dat mensen op allerlei manieren met elkaar samenleven. Dat er, als het erop

aankomt, maar weinig mensen echt normaal zijn. Dat er over de respectabele kringen een dun laagje vernis gestreken is.

Uiteindelijk komt het erop neer dat zelfs een buitengewoon leven alledaags voelt als je er middenin zit.

DEEL I

MULBERRY FARM, WILKES COUNTY, NORTH CAROLINA

BEGIN JAREN 1840

Ondanks Fanny's weelderige kanten trouwjurk die besteld was in Frankrijk, de overvloed aan roze pioenrozen die speciaal voor de gelegenheid in een zijtuin waren gekweekt en het driehonderd pond zware varken dat aan het spit draaide, sprak men over niets anders dan de tweeling uit Siam. Ze woonden sinds vier maanden in Wilkesboro, hadden inmiddels land gekocht en waren begonnen met de bouw van een plantage.

Hoewel we hen nog niet hadden ontmoet, wisten mijn zus Adelaide en ik alles van de Siamese Dubbeljongens. Net als iedereen. Ze waren de beroemdste mensen die ooit op ons stukje grond in North Carolina waren neergestreken. We hadden alle knipsels die we over hen konden vinden stukgelezen en ze als ware schatten uitgewisseld: verhalen, geruchten, medische beschrijvingen, krantenartikelen. Sinds hun komst naar de Verenigde Staten nu tien jaar geleden had de pers hen onder een vergrootglas gelegd. Kranten bogen zich over de vraag of ze door God vervloekt waren of juist het bewijs vormden van Zijn glorie. Ze waren bestempeld als een voorteken, een wonder, een aangeboren afwijking, een monster. Ze werden vergeleken met andere tweelingen uit het verleden die aan elkaar verbonden waren: de Maagden van Biddenden uit de twaalfde eeuw, die met de jukbeenderen aaneengegroeid waren en die een spiegel nodig hadden om elkaar in de ogen te kunnen kijken; twee Schotse broers uit de zeventiende eeuw die een onderlichaam deelden, met aparte hoofden, rompen en armen; een Hongaarse tweeling uit de achttiende eeuw die rug aan rug met het bekken aan

elkaar vastzat en door Alexander Pope vereeuwigd werd als ‘twee zusters, wonderlijk om te aanschouwen, zo tot één vergroeid dat niets hun lichamen kon scheiden’.

Maar anders dan alle tweelingen die hun waren voorgegaan, waren Chang en Eng twee volledig afzonderlijke personen, alleen verbonden door een smalle strook kraakbeen net onder hun ribben. Ze waren vitaal en behendig en behoefden geen stok of stoel. Ze bewogen in volmaakte harmonie, liepen en renden met moeiteloze vanzelfsprekendheid, en zwommen, jaagden en visten zoals iedere andere man dat deed. Een krant in Boston beschreef hen als ‘het achtste wereldwonder’ en vermeldde: ‘Wij hebben dit zonderlinge natuurverschijnsel gezien en onderzocht en het is een van de opmerkelijkste curiositeiten die we ooit hebben aanschouwd. De beide jongens zijn ongeveer anderhalve meter lang, welgevormd van bouw, sterk en actief, goedaardig, met aangename gelaatstrekken, intelligent en verstandig.’

In de winkel van Epps kochten Adelaide en ik altijd de goedkope volkskranten waarin hun levens tot in de kleinste details werden uitgeplozen. Als Eng in een citroen beet, vertrok Changs gezicht van de zure smaak. Als Chang kiespijn had, had Eng pijn in zijn mond. Als je de een kietelde, ging de ander lachen en als je er een een por gaf terwijl hij sliep, werden ze allebei wakker.

Artsen meldden dat hun harten gelijktijdig klopten.

Maar ze deelden niet alles. Als de een whisky dronk, bleef de ander nuchter. Fluisterde je iets in het oor van Eng, dan hoorde Chang niets. Ze voelden allebei pijn als je met een naald midden in de band prikte die hen verbond, maar een centimeter naar links of rechts en alleen de dichtstbijzijnde broer reageerde.

Ze vielen op dezelfde tijd in slaap en sliepen hetzelfde aantal uren, maar ze droomden allebei iets anders.

In de pers werd veelvuldig gesproken over de morele dilemma’s die hun toestand opriep. Als een van hen bijvoorbeeld wegens moord naar de gevangenis moest, werd de ander dan ten onrechte

opgesloten? Als een van de twee een treinkaartje kocht en de ander niet, mochten ze dan geen van beiden instappen?

Engs brief over dit onderwerp werd gepubliceerd in een krant. Als Chang een misdaad beging, zo vroeg hij, ‘moet ik dan met hem de gevangenis in? Stel dat ik me uit alle macht tegen zijn misdadige plan heb verzet, moet ik dan toch zijn executie bijwonen? Ik mag hopen van niet. Welke misdaad Chang ook mag begaan, niemand heeft het recht mij geweld aan te doen om hem te straffen.’

Adelaide en ik reden in onze zondagse jurken samen met onze vader in zijn koets met zwarte kap naar de herberg die zo’n tien kilometer van onze boerderij af lag. Daar werden de bruiloft en het feestmaal gehouden. Het was een klamme middag aan het begin van de herfst; we reden langs velden vol hooi dat opgehaald moest worden, bomen met doorhangende takken vol appels, enorme zonnebloemen die langs de kant van de weg met hun koppen knikten.

De tweeling woonde sinds hun aankomst in Wilkesboro in de herberg, samen met hun vriend en zaakwaarnemer Charles Harris. In die korte periode had Harris zich verloofd en ging nu trouwen met de dochter van de herbergier, Fanny. Addie en ik kenden Fanny al van kinds af aan. En onze broer Alston, die koopman was, was bevriend geraakt met de tweeling nadat hij hun winkel had bezocht. Ze hadden samen wat stukjes land verhandeld en een keer per week kaartten ze gezamenlijk. Met iedere omwenteling van de wielen zwol onze verwachting aan. Nog even en we zouden eindelijk onze eerst glimp opvangen van de Siamese Dubbeljongens.

Hoewel ik een jaar en twee maanden ouder was dan Adelaide, had ik me nooit echt haar oudere zus gevoeld. Zij had grotere ambities dan ik, en een uitgesproken mening. Al sinds we klein waren geloofde ze dat het lot haar per abuis in dit stadje had neergezet en dat deze fout uiteindelijk rechtgezet zou worden.

Addie beschikte over de zelfverzekerdheid van een schoonheid.

Ze was het gewend om gezien te worden en verwachtte dus ook dat ze gehoord werd. Ze veronderstelde dat mensen geïnteresseerd waren in wat ze te zeggen had, waardoor ze ook nauwelijks aarzelde om iets te zeggen. Ze had niet eens door dat dit een privilege was.

Ik had de ronde wangen van onze moeder geërfd, net als haar stevige bouw, haar kleine grijze ogen en haar onhandelbare kastanjebruine haar. Addie leek op de familie van papa: lang en lenig, met donkere wimpers en hoge jukbeenderen. Zij straalde, ik was gewoontjes. Zij was charmant, ik was verlegen.

De dromen van mijn zus durfde ik niet te delen, hoewel ik er zelf ook een paar had. Ik wilde dolgraag de wereld verkennen, net als de avonturiers in de stukgelezen lievelingsboeken uit papa's boekenkast: *Reis naar de Poolzee*, *Verhalen van een reiziger*. In gedachten was ik er zelf bij en stookte ik in de bittere kou een vuurtje langs een kolkende rivier of picknickte ik op een zonovergoten helling in het Bois de Boulogne.

Stoffen en sieraden lieten me koud, net als thee- en naaikransjes die de hele middag in beslag namen. Ik gaf de voorkeur aan het bos, of een slingerpad naar de vijver of die sensatie als je met een bemodderde rok, bezwete oksels en piekhaar van de vochtige lucht thuiskwam met een verhit, vlekkerig gezicht. Mama maande me altijd een hoed op te zetten of, beter nog, binnen te blijven. 'Als je zo doorgaat,' zei ze dan, 'vind je nooit een man.'

Eerlijk gezegd interesseerde me dat niet bepaald.

Ik wist dat trouwen met een jongen uit de buurt er min of meer op neerkwam dat ik de ene boerderij voor de andere verruilde, dat een leven met mensen die me kenden en me begrepen zou plaatsmaken voor een leven met iemand die dat niet deed. Iemand die waarschijnlijk jarenlang achter me in de kerkbank had gehangen en tegen mijn bank had zitten schoppen. Iemand die op school achter in de klas met een strootje tussen zijn tanden grapjes had zitten maken. Iemand wiens fantasieloze opmerkingen en meningen ik de rest van mijn leven serieus zou moeten nemen.

Ik dacht aan de meisjes die ik kende die al getrouwd waren, aan de uren die ze verdeden met getob over het borduurwerk op hun trouwjurk en over welke taart er geserveerd moest worden tijdens de receptie. Aan de ontgoocheling zodra ze gewend waren aan het nieuwe dagelijkse leven en erachter kwamen wat het werkelijk betekende om getrouwd te zijn: dat een vrouw behoorde te weerpiegelen in plaats van te stralen. Te echoën in plaats van het uit te roepen. Een pad te bewandelen dat iemand anders voor haar had geëffend. ‘De mening van een dame is net zoiets als haar ellebogen,’ zei papa graag. ‘Noodzakelijk misschien, maar ze kunnen beter bedekt blijven.’

Ik vroeg me af of romantische liefde soms een verzinsel was, zoiets als de Kerstman. Dat die was uitgevonden om mensen iets te geven om op te hopen, iets magisch om in te geloven.

De plantage van onze familie, Mulberry Farm, lag zo’n twaalf kilometer ten noorden van de hoofdplaats van het district, Wilkesboro. Het witte houten huis stond op een heuvel en werd omringd door appel- en perzikboomgaarden, een grote moestuin, twaalf hutten, een rode schuur, verschillende bijgebouwen en Mulberry Creek. Beneden strekte papa’s land zich meer dan vierhonderd hectare verder uit.

Tegen de tijd dat de tweeling naar de stad kwam, waren onze oudere broers en zussen al volwassen en hadden ze zelf allemaal een gezin. Alleen Addie en ik waren nog thuis. Onze schooljaren lagen achter ons en de toekomst die we voor ons hadden leek net zo vast te liggen als de vertrouwde weg naar ons huis. Elke dag leek op de dag ervoor. Alleen het wisselen van de seizoenen en het uitzien naar feestdagen en verjaardagen brachten verandering.

Onze belangrijkste taak was het zoeken naar, of gevonden worden door, geschikte echtgenoten.

Helaas werden onze verjaardagen in de laatste jaren eerder betreurd dan gevierd. Hoe ouder we werden, hoe meer de toch al kleine kring van geschikte huwelijkskandidaten verder slonk. En

‘het incident’, zoals mama het noemde, had het alleen maar erger gemaakt.

Af en toe maakte ik nog steeds onder begeleiding uitstapjes met jongemannen uit naburige districten van wie de families ver genoeg woonden dat ze de geruchten niet hadden meegekregen, of zelf niet zonder gebreken waren en daarom door de vingers zagen wat ze hadden gehoord. Maar deze afspraakjes waren over het algemeen geen succes.

Eén mogelijke gegadigde weidde een uur lang tot in de kleinste details uit over wisselbouw. Een andere probeerde me te leren fluiten. Een derde gaf me een preek over echtelijke gehoorzaamheid, waarbij hij uit zijn hoofd Efeziërs 5 citeerde: ‘Vrouwen, erken het gezag van uw man als dat van de Heer, want een man is het hoofd van zijn vrouw, zoals Christus het hoofd is van de kerk.’

En dat waren de geschiktste kandidaten. De vrijgezellen van boven de vijfendertig waren mijns inziens allemaal zo afgestompt als messen in een la.

‘Zouden ze er echt zijn?’ vroeg ik, en ik depte mijn voorhoofd met een zakdoek terwijl we over de stoffige weg hobbelden. Aan weerszijden strekten de tabaksvelden zich uit als een lappendeken en de middagzon weerkaatste op de wasachtige grote groene bladeren. Tussen de rijen met planten waren de landarbeiders diep voorovergebogen aan het werk.

‘Ja, natuurlijk,’ zei Addie. ‘Charles Harris is toch hun zaakwaarnemer. En ze weten vast dat het halve district ernaar smacht om een glimp van hen op te vangen.’

‘Als jullie ze maar niet aangapen,’ gromde papa vanaf de bok.

Al maanden deden kleurrijke geruchten de ronde over de broers, in de winkel over de toonbank, en ook na de kerkdienst werd er gefluisterd. Mr Epps, de winkelier, had een keer smeugig verteld over hoe de tweeling in Massachusetts tijdens een duivenjacht was lastiggevalen door een roerige menigte; dat Eng in de lucht had geschoten om de massa te verdrijven en daarna een man

had neergeslagen met de kolf van zijn geweer toen de groep juist op hen afkwam, om vervolgens zelf een boete van tweehonderd dollar te krijgen wegens het verstoren van de openbare orde.

Toen ze een half jaar later in Virginia waren, bepaalde het staatsparlement dat de zaakwaarnemer van de tweeling, Abel Coffin, die de jongens van hun moeder in Siam had gekocht, in de ogen van de wet hun slavenhouder was en daarom een forse ‘vertoningsbelasting’ moest betalen. De broers waren zo verontwaardigd dat ze slaven werden genoemd, dat ze direct een verklaring aflegden waarin ze aangaven zo snel mogelijk alle banden met Coffin te zullen verbreken.

En dan waren er nog de romantische escapades.

Toen Coffin hen in een tegeneis beschuldigde van ‘hoerenlopen, gokken en drinken’ en beweerde dat ze daarom onder toezicht gesteld moesten worden, verklaarden de broers dat ze zo veel whisky konden drinken en zoveel konden gokken als ze maar wilden, en ‘net zo veel recht hadden op een vrouw als Coffin’.

In Londen maakten ze een dame uit de betere kringen het hof, ene Sophonia Robinson. Zij publiceerde op haar beurt lyrische gedichten over hen met regels als ‘Hoe gelukkig zou ik met de een kunnen zijn, als die andere dierbare ontbrak?’ De kranten beschreven de affaire als het verhaal van ‘Romeo... en Romeo... en Julia’. Een grappenmaker genaamd Reuben Ramble reageerde in dichtvorm in een schelms pamflet dat hij uitgaf onder de naam ‘Een gesprekje met Chang, de ene helft van de Siamese Tweeling’:

*Die dame is een treurig lot beschoren
En maarschijnlijk ontmoedigd bovendien
Waarom zou zij u toebehoren
Als u al van een partner bent voorzien?*

*Een wederhelft is u reeds verplicht
En een dame erbij maakt drie
Chang, u bent tweewerf ongeschikt
Voor de dochters van een Yankee*

*Maar nam de dame Eng erbij,
Hoe zoet ware uw gemeenschap;
En menig oog stond vol verbazing bij
Uw drie-eenheid in eensgezindheid.*

In weer een ander verhaal kwam Eng flirt met een vrouw ten einde toen de jaloezie van Chang tussenbeide kwam. De tweeling had de onenigheid kunnen oplossen met een duel, graptten de kranten, ‘maar de partijen konden het niet eens worden over de afstand’.

In de stad New York zou Chang verliefd zijn geworden op een andere mondaine dame, Catherine Bunker, de dochter van hun bankier. Hoewel ze al getrouwd was, liet Chang haar volgens zijn testament zijn gehele fortuin na.

Enzovoort.

Het was onmogelijk om een je voorstelling te maken van een relatie van een van de broers, of allebei, met een vrouw, zonder daarbij aan de praktische kanten te denken. Hoe moest je een intiem gesprek voeren met iemand die lichamelijk aan een ander vastzat? Laat staan dat je hem zoende.

Laat staan dat je...

Alleen al de gedachte ging ons verstand te boven.

2

Een dienstmeisje met een schort voor baande zich een weg tussen de gasten door met een schaal vol gebakjes, op de voet gevolgd door een meid met een karaf. De lucht was zwanger van de geur van pioenrozen, gegrild varkensvlees en de warmte van vele dicht op elkaar gepakte lichamen. En van nog iets anders: een gevoel van verwachting, alsof we allemaal de adem inhielden.

Ik kreeg een por in mijn rug.

‘Dat is nog eens een schokkend gezicht.’

Ik draaide me om.

Achter me stond Mina Greenbow met haar blonde krullen te schudden, en ze wees naar de andere kant van de zaal. ‘Lastig te omschrijven,’ fluisterde ze. ‘Is dat één persoon of zijn het er twee? Is het “zij” of “het”?’

Ik volgde Mina’s blik naar de tafel met de hapjes waar de tweeling stond, naast een kristallen schaal met rumpunch en etagères vol gebakjes. De langere van de twee schonk met de punchlepel een glas voor zichzelf in.

Ze waren heel anders dan ik had verwacht aan de hand van de illustraties en gravures in de krant. Knapper vooral. Hun steile, bijna zwarte haar was keurig geknipt; ze hadden donkere, expressieve ogen, verfijnde gelaatstrekken en volle lippen. Hun pakken waren goed gesneden en ze droegen dure leren schoenen. Hoewel ze tenger waren en niet erg lang, straalden ze zelfverzekerdheid uit.

De nieuwsgierigheid van anderen, het gefluister vanachter de waiers, leek hen niet te deren.

Ik keek naar hen terwijl ze in gesprek waren. Ze spraken nauwelijks direct tegen elkaar, maar mengden zich af en toe in gesprekken die een van hen met anderen voerde. De een legde losjes en nonchalant zijn arm over de schouder van zijn broer en toen hij zich omdraaide, draaide de ander zo vanzelfsprekend met hem mee dat het leek alsof ze ook hetzelfde brein deelden.

Terwijl ze zich omdraaiden, wierp ik een heimelijke blik op het weefsel dat hen net onder de ribben verbond en goeddeels bedekt werd door hun jacquets, waarna ik snel mijn ogen afwendde, beschaamd om mijn eigen nieuwsgierigheid. Papa zou het zeker ongepast genoemd hebben, maar we wilden toch allemaal graag het spektakel zien waar we zoveel over hadden gelezen?

De volkskranten hadden deze ‘levende brug van kraakbeen’, zoals een arts uit Boston het noemde, tot in klinisch detail beschreven. Na het zien van die choquerende illustraties had ik verwacht dat de aanblik afkeer zou oproepen, net als toen ik het tweekoppige kalf bestudeerde dat op sterk water in een pot in de praktijk bij dokter Albright stond. Maar dat gebeurde niet. Er was niets grotesks aan hoe onbevangen en natuurlijk ze met elkaar omgingen.

De kleinere van de twee keek met half toegeknepen ogen de zaal rond. Ik volgde zijn blik en probeerde de zaal en de gasten door zijn ogen te zien. De herberg was gezellig, zij het wat verouderd: verschoten lavendelkleurig behang met viooltjes, bekraste grenen vloeren en stevige oorfauteuils. Artsen, advocaten en zakenlui in dassen en pandjesjassen, boeren en winkeliers in vesten en verkreukelde hemden, getrouwde dames met bescheiden witte kapjes. De ongetrouwde meisjes, onder wie Addie en ik, droegen jurken met rond uitgesneden halslijnen, pofmouwen en volle rokken, en met ons haar in een keurige rechte scheiding en vlechtjes die als lussen over onze oren opgebonden waren.

Was de mode bij ons anders dan die in New York of Londen? Dat was een vraag die me tot nu toe nooit had beziggehouden.

De broers stonden zachtjes met elkaar te praten. Een van hen stak zijn hand uit om de kraag van de ander recht te trekken, waar-

op zijn broer hem als dank op de schouder klopte. Ze leken helemaal op hun gemak. En waarom ook niet? Hoe er ook naar hen gekeken werd en over hen gefluisterd werd, ze hadden altijd elkaar. Ze waren nooit een moment alleen geweest.

Tijdens de huwelijksceremonie stonden papa, Addie en ik naast het geïmproviseerde altaar. Fanny, tener en angstig als een huismus, glimlachte bedeesd naar Charles Harris terwijl hij de smalle gouden ring om haar vinger schoof. Zijn oren waren roze, zijn voorhoofd was klam. Hij kuste de bruid.

Toen de viool begon te spelen, raakte Addie even de mouw van de bruidegom aan. ‘Gefeliciteerd met uw huwelijk, Mr Harris.’

‘Dank u wel.’ Glimlachend knikte hij eerst naar Addie en toen naar mij. ‘De gezusters Yates. Ik heb over u gehoord.’

We trokken allebei wit weg, maar als hij zinspeelde op de roddelpraat, wist hij dat goed te verhullen.

‘De mooiste dames in heel North Carolina. Afgezien van mijn Fanny, natuurlijk.’

De bruid lachte het spleetje tussen haar tanden bloot en spreidde haar kleine vingers om haar trouwring te laten zien.

‘Ik ben blij dat u zichzelf heeft voorgesteld,’ zei hij. ‘Mijn vrienden Chang en Eng willen graag kennis met u maken. Alston heeft zich erg lovend over jullie uitgelaten.’

Hij stak zijn hand op en wuifde naar de tweeling aan de andere kant van de zaal. De kleinere van de twee ving zijn blik op en knikte.

Met een vreemd soort schokkende elegantie kwamen ze onze kant op. De langere, die zijn arm over de schouder van zijn broer had gelegd, liep vrijwel gelijk met hem. Ik had verwacht dat ik een lijf zou zien dat met zichzelf in gevecht leek, maar ze bewogen zich volkomen harmonieus, als één.

Eenmaal bij ons stak de kleinste zijn hand uit naar mijn zus. ‘Ik ben Chang.’ Hij knikte naar zijn tweelingbroer. ‘Dit is mijn broer, Eng.’

‘Adelaide Yates,’ zei ze, en ze schudde zijn hand.

‘Een genoeg om u te ontmoeten, Miss Yates.’

‘Noem me maar Adelaide, hoor. Addie.’ Ze lachte naar hem, tot ze zich herinnerde dat ik naast haar stond en eraan toevoegde: ‘En dit is mijn zuster, Sarah.’

‘De meesten noemen me Sallie,’ zei ik.

‘Addie. Sallie.’ Chang knikte naar ons beiden. ‘We kijken al een tijdje naar deze ontmoeting uit.’

Zijn broer neigde alleen zijn hoofd.

Hun gezichten waren zo gelijkmatig als ivoor, hun huid van een goudachtig brons. Ze waren makkelijk van elkaar te onderscheiden. Chang, de kleinere, had een open gezicht en kwam opgewekt over, zijn ogen schitterden wanneer hij praatte. Hij bewoog zich met het zelfvertrouwen van iemand die verwachtte dat hij zou worden opgemerkt. Eng, langer en smaller, was gereserveerder. Verlegen of onzeker, dat kon ik niet bepalen.

Chang keek met onverholen bewondering naar mijn zus. ‘Miss Yates, u bent ongetwijfeld de mooiste vrouw die ik in North Carolina heb gezien.’

‘Dank u wel.’ Addie hief haar kin een tikje. Changs openhartigheid was ongebruikelijk, maar zijn bewondering zelf niet. Daar was ze aan gewend.

‘U moet mijn broer vergeven. Hij houdt zijn mening niet graag voor zich,’ zei Eng. Zijn stem was hoger dan die van Chang, en licht nasaal.

‘Het is een feit, geen mening,’ zei Chang.

Eng rolde met zijn ogen. ‘Schaamteloos.’

‘Alleen maar eerlijk.’ Chang lachte naar Addie.

Hun Engels was perfect, ze drukten zich heel zorgvuldig uit, alsof ze dat geleerd hadden uit een boek of van een leraar. Ik begreep wel waarom ze zo succesvol waren, praten ging hun duidelijk makkelijk af.

‘Nou, heren,’ zei Addie, ‘welkom in dit kleine gehucht. Uw beroemdheid is u vooruitgesnel.’